

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3To/2/2017
Identifikačné číslo spisu:	9516100097
Dátum vydania rozhodnutia:	27.09.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Šišková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:9516100097.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Šiškovej a členov senátu JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Martina Bargela v trestnej veci proti obžalovanému D. R. a spol., pre prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona, vedenej na Špecializovanom trestnom súde, pracovisko Banská Bystrica pod sp. zn. BB-4T/15/2016, na verejnom zasadnutí konanom v Bratislave 27. septembra 2017, o odvolaní obžalovaných D. R., H. P. a A. G. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-4T/15/2016, z 25. novembra 2016, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaných D. R., H. P., A. G. sa z a m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-4T/15/2016, bol obžalovaný D. R. v bode I. rozsudku uznaný za vinného z prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona a obžalovaní H. P. a A. G. z prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

Obžalovaný D. R.

1/ dňa 9. septembra 2015 v čase okolo 20.00 hod. v A. na ul. R. XX/XX v priestoroch prináležiacich k zimnému štadiónu v súvislosti s hokejovým stretnutím medzi tímami HC Košice a HK Mládež Michalovce extraligy juniorov organizovanej Slovenským zväzom ľadového hokeja oslovil E. J., L. W. a R. J., hráčov HC Košice, potencionálnych brankárov stretnutia stanoveného na deň 12. septembra 2015 a požiadal ich, aby tí z nich, ktorí budú nominovaní na zápas úmyselne podali taký herný výkon, aby vyhral tím HK Mládež Michalovce, za čo im ako úplatok prisľúbil finančnú odmenu, v presne neustálenej výške a dňa 12. septembra 2015 svoje požiadavky o ovplyvnenie výsledku uvedeného hokejového stretnutia, pred aj počas jeho konania, opakovane vyslovoval nominovanému brankárovi E. J..

Obžalovaní H. P. a A. G.

2/ v presne nezistenom čase dňa 12. septembra 2015 najneskôr však do 14.00 hod. spoločne po predchádzajúcej vzájomnej dohode v P. na F. ul. XX v priestoroch zimného štadióna oslovili E. J., hráča HC Košice a HK Mládež Michalovce extraligy juniorov organizovanej Slovenským zväzom ľadového hokeja a požiadali ho, aby úmyselne podal taký herný výkon, aby vyhral tím HK Mládež Michalovce, za čo mu každý z nich ako úplatok prisľúbil finančnú odmenu vo výške 50 eur.

Za to súd uložil

Obžalovanému D. R. podľa § 333 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 36 písm. j/, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona mu výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu v trvaní 3 (tri) roky.

Obžalovanému H. P. podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j/, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona mu výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu v trvaní 1 (jeden) rok.

Obžalovanému A. G. podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j/, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona mu výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu v trvaní 1 (jeden) rok.

Proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 25. novembra 2016, sp. zn. BB-4T/15/2016, podali odvolanie prostredníctvom svojich obhajcov obžalovaní D. R., H. P. a A. G..

Obžalovaný D. R. proti uvedenému rozsudku podal odvolanie 2. decembra 2016 (č. l. 364), ktoré písomne odôvodnil prostredníctvom obhajcu podaním doručeným špecializovanému trestnému súdu 2. februára 2017 (č. l. 387) uviedol, že prvostupňový súd si nesprávne osvojil závery prokurátora uvedené v obžalobe a nesprávne vyhodnotil dokazovanie, na základe ktorého ustálil skutok ako prečin podplácania a nakoniec obžalovaného nesprávne odsúdil.

Sumy, ktoré sú uvedené v obžalobe od 100 do 200 eur, ktoré mal obžalovaný sľúbiť brankárom ako finančnú odmenu, takúto sumu by nevedel zohnať, pretože v klube nepoberal žiadne financie, ako odmenu za hru a nemal žiadny trvalý pracovný pomer. Prvostupňový súd nesprávne nevypustil časť skutku s textom „a dňa 12. septembra 2015 svoje požiadavky o ovplyvnenie výsledku uvedeného hokejového stretnutia, pred aj počas jeho konania opakovane vyslovoval nominovanému brankárovi E. J.“ aj napriek tomu, že svedok J. ku konaniu obžalovaného nevypovedal ani v prípravnom konaní 26. februára 2016 ani na hlavnom pojednávaní 10. októbra 2016. Poukázal na rozporné výpovede niektorých svedkov - W., J. a na výpovede spoluobžalovaných, ktorí sa ku skutku nepriznali.

Podľa názoru obžalovaného sa súd jednostranne vysporiadal s oznámením spoločnosti Niké, z ktorého je zrejmé, že stávková ponuka zahŕňa aj Slovenskú hokejovú ligu v juniorskej kategórii. Uvedený zápas bol v ponuke a stávky na zápas boli zablokované dňa 12. septembra 2015 o 12:25 hod. Obrazovými záznamami z podania stávok nedisponujú. Stávkové podujatie bolo ponúkané minimálne v 5-kombinácii. Aj napriek tomu súd skonštatoval, že zápas sa snažil niekto zmanipulovať, aby zvíťazilo mužstvo Michaloviec. Predmetný zápas bol víťazný a všetci traja obžalovaní patrili medzi najlepšie bodujúcich hráčov.

V ďalšej časti odvolania obžalovaný rozoberá objekt, objektívnu a subjektívnu stránku žalovaného prečinu. Podľa názoru obžalovaného jeho konanie nie je možné kvalifikovať ako prečin. Prvostupňový

súd sa dostatočne nevysporiadal s dôkazmi, ktoré boli produkované a vyslovil nesprávny právny názor. Zvýraznil iba dôkazy produkované v neprospech obžalovaného, čiže v rozpore s ustanovením § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Rozsudok preto považuje za predčasný, nezákonný a svoje odvolanie za dôvodné.

Obžalovaný H. P. podal proti uvedenému rozsudku 2. decembra 2016 odvolanie (č. 1. 365), ktoré písomne odôvodnil prostredníctvom obhajcu podaním doručeným špecializovanému trestnému súdu 2. februára 2017 (č. 1. 392).

Dôvody odvolania obžalovaného sú v podstatnej zhode s dôvodmi, ktoré uviedol v odvolaní obžalovaný R.. Zdôraznil, že prvostupňový súd nesprávne prihliadol iba na výpoveď svedka J., ktorého výpoveď nebola ničím a nikým potvrdená a za takého stavu ju súd absolútne nemal brať ako usvedčujúcu a použiteľnú. Výrok o vine sa môže zakladať len na dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. Vzhľadom na uvedené obžalovaný považuje rozsudok za predčasný a nezákonný.

Obžalovaný A. G. podal proti predmetnému rozsudku odvolanie prostredníctvom obhajcu, doručené špecializovanému trestnému súdu 6. decembra 2016 (č. 1. 366).

Obžalovaný uviedol, že pri prednese záverečnej reči obhajcom mu vstúpil do prejavu konajúci samosudca a upozorňoval obhajcu, že zachádza do takých skutočností, ktoré nie sú predmetom konania a skutku. Tým podľa názoru obžalovaného bolo porušené jeho právo na obhajobu.

Vo vyhlásenom rozsudku sudca zmenil označenie konkrétnej hokejovej ligy, ktoré prokuratúra označila v obžalobe ako „juniorská hokejová extraliga, organizovaná Slovenským zväzom ľadového hokeja“ a samosudca vo vyhlásenom rozsudku 25. novembra 2016 už uviedol označenie EXTRALIGA JUNIOROV. Konanie súdu možno považovať za prejav možnej zaujatosti a aj za prejav nie nestrannosti a týmto postupom súdu podľa názoru obžalovaného boli porušené jeho práva na spravodlivý proces. Nie je preukázaná existencia tzv. totožnosti skutku. Súd je viazaný obsahom obžaloby a preto ju súd ani nemal prijať. Konajúci prokurátor neunesol dôkazné bremeno, pretože v obžalobe nie je uvedené, kedy presne (o ktorej hodine) sa mal predmetný hokejový zápas odohrať. Nie je presne označené ani miesto, kde malo k údajnému skutku dôjsť (na uvedenej adrese - P. F. ul. XX, sa nachádzajú dve ľadové plochy). Trestné stíhanie bolo začaté a obvinenie bolo vznesené iba na základe výpovede svedka J., ktorú obžalovaný považuje za nedôveryhodnú. Svedok pri jeho konfrontácii s obžalovanými na hlavnom pojednávaní konanom 10. októbra 2016 nevypovedal a neuvádzal jednoznačne rovnaké skutočnosti ohľadom výšky ponúkanej finančnej odmeny za prehraný zápas dňa 12. septembra 2015 medzi tímami HC Košice a HK Mládež Michalovce.

Zápas EXTRALIGY JUNIOROV dňa 12. septembra 2015 medzi HC Košice a HK Mládež Michalovce vyhrali HC Košice v pomere 8:5, a teda sa nepreukázalo tvrdenie o ovplyvňovaní zápasu a prehre HC Košice. Podľa názoru obžalovaného nebola preukázaná subjektívna stránka trestného činu. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie R 17/1978, kde sa konštatuje, že vyžaduje sa, aby poskytnutá výhoda nebola celkom bezvýznamná. Obžalovaný A. G. žiadnu výhodu - ani bezvýznamnú, svedkovi J. nikdy neposkytol a ani nesľúbil. Ďalšia časť odvolania sa zaoberá úvahami o postupe HC Košice v obdobných prípadoch. Obžalovaný ďalej poukazuje na absenciu psychologického vyšetrenia obžalovaných a kľúčových svedkov z hľadiska ich sklonu ku klamstvu, zveličovaniu a zavádzaniu. Všetci obžalovaní sú vo veku blízkeho k veku mladistvých, a preto aj uloženie sankcie na spodnej hranici trestnej sadzby je absolútne neprimerané, súd mal s poukazom na zásadu in dubio pro reo postupovať podľa § 285 písm. a/, b/, c/ Trestného poriadku a obžalovaných spod obžaloby oslobodiť.

Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica sp. zn. BB-4T/15/2016, z 25. novembra 2016 zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie s poukazom na § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/ Trestného poriadku a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec Špecializovanému trestnému súdu, pracovisko Banská Bystrica, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Prokurátor sa k odvolaniam obžalovaných nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a zistil, že odvolanie obžalovaných 1. až 3. je prípustné (§ 306 ods. 1 Trestného poriadku), bolo podané oprávnenou osobou (§ 307 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku), na súde, proti ktorého rozsudku odvolanie smeruje a včas (§ 309 ods. 1 Trestného poriadku) a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaných 1. až 3. nie je dôvodné.

Špecializovaný trestný súd vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy (výsluch obžalovaných D. R., H. P., A. G., výsluch svedkov E. J., L. W., E. T., R. J., E. E., oboznámil sa s listinnými dôkazmi) v záujme úplného zistenia skutkového stavu veci a to pri plnom uplatnení všetkých základných zásad trestného konania uvedených v ustanovení § 2 Trestného poriadku, najmä však zásady zákonného procesu (§ 2 ods. 7 Trestného poriadku), zásady voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 12 Trestného poriadku) i rovnosti strán (§ 2 ods. 14 Trestného poriadku).

V odôvodnení rozsudku v súlade s § 168 Trestného poriadku špecializovaný trestný súd stručne, ale jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a vysvetlil, na základe akých dôkazov dospel k rozhodnutiu.

Vzhľadom na to, že skutkové zistenia i na právne posúdenie konania obžalovaných sa podrobne a dostatočne presvedčivo poukazuje v odôvodnení napadnutého rozsudku a odvolací súd nemá o nich pochybnosti, preto si úvahy a závery súdu prvého stupňa v celom rozsahu osvojuje a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Aj podľa názoru najvyššieho súdu sa predmetný skutok stal tak, ako to správne zistil a ustálil prvostupňový súd na základe vykonaného dokazovania v napadnutom rozsudku.

Napriek tomu, že obžalovaní svoju vinu popreli, boli priamo usvedčení výpoveďami svedkov E. J., L. W. a R. J., ktoré výpovede aj najvyšší súd považuje za vierohodné a nezistil dôvod na posúdenie ich vierohodnosti znalcami, ako navrhovali a namietali obžalovaní. Nepriamo obžalovaných usvedčovali svedkovia T. a E. a listinné dôkazy.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaných, tak tieto považoval najvyšší súd za neopodstatnené. Predovšetkým sa nemožno stotožniť s tvrdením, že v predmetnom konaní došlo k porušeniu zásady totožnosti skutku.

Podľa § 278 ods. 1 Trestného poriadku súd môže rozhodovať len o skutku, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu.

To ale neznamená, že medzi skutkom, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu a skutkom uvedeným vo výroku rozsudku, musí byť úplná zhoda. Niektoré skutočnosti môžu odpadnúť a iné naopak pribudnúť, nesmie sa zmeniť len podstata skutku. Podstata skutku je určovaná účasťou obžalovaného na určitej udalosti popísanej v obžalobnom návrhu, z ktorej vzišiel následok porušujúci alebo ohrozujúci spoločenské záujmy chránené Trestným zákonom. Totožnosť skutku bude zachovaná, ak bude zachovaná totožnosť konania alebo následku.

Je potrebné zdôrazniť, že teória ani prax nechápe totožnosť skutku len ako úplnú zhodu medzi skutkovými okolnosťami popísanými v obžalobnom návrhu a výrokom rozhodnutia súdu. Postačí zhoda medzi podstatnými skutkovými okolnosťami, pričom súd môže a musí prihliadať k tým zmenám skutkového deja, ku ktorým došlo v priebehu procesu dokazovania.

Totožnosť skutku je zachovaná, ak je zachovaná jeho podstata. Podstatu skutku pritom tvorí, ako už bolo vyššie uvedené, konanie páchatela, ktorým sa rozumejú prejavy vôle páchatela vo vonkajšom svete, pokiaľ sú zahrnuté zavinením a následok týmto konaním spôsobený, ktorý je relevantný z hľadiska trestného práva hmotného a ktorý spočíva v porušení alebo ohrození hodnôt (záujmov, vzťahov) chránených Trestným zákonom t.j. objektu trestného činu. Následkom z hľadiska zachovania totožnosti skutku je potrebné rozumiť porušenie individuálneho objektu trestného činu v jeho konkrétnej podobe, teda konkrétny následok (porušenie alebo ohrozenie určitého jedinečného vzťahu - záujmu), nie určitý typ následku.

Za tej situácie, keď je v posudzovanom prípade daná úplná zhoda v následku konania a keď v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania bola prvostupňovým súdom upravená skutková veta, nemožno ani podľa názoru najvyššieho súdu dospieť k takému záveru, že by tak došlo k porušeniu podstaty skutku, resp. k nezachovaniu totožnosti skutku.

Pokiaľ obžalovaný G. v odvolaní namietal skutočnosť, že samosudca zmenil vo vyhlasovanom rozsudku oproti obžalobe označenie konkrétnej hokejovej ligy - juniorská hokejová extraliga na Extraligu juniorov, najvyšší súd uvádza, že v danom prípade obidva pojmy sú správne z hľadiska všeobecne uznávanej športovej terminológie. V čase spáchania skutku, t. j. 9. septembra 2015 názov tejto mládežníckej súťaže bol Extraliga Juniorov. Zrejmu nesprávnosť, prvostupňový súd opravil a uviedol správny názov. Takýto výrok bol jednoznačne krytý odôvodnením súdneho rozhodnutia.

Obžalovaní ďalej namietali, že prvostupňový súd sa v rámci dokazovania oprel o rozporuplnú výpoveď svedka J..

V tejto súvislosti odvolací súd pripomína, že v prípade, ak má slúžiť výpoveď svedka ako jediný priamy dôkaz, preukazujúci vinu obžalovaného, bez ďalších podporných dôkazov (vierohodné výpovede iných svedkov, listinné dôkazy, obrazové, zvukové a obrazovo-zvukové záznamy a pod.), musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybiteľný či dokonca vyvrátený. V súvislosti s posudzovanou vecou najvyšší súd konštatuje, že vina obžalovaných nebola preukázaná iba výpoveďou jediného svedka, ale množstvom priamych i nepriamych dôkazov.

K namietanému prerušeniu záverečnej reči, najvyšší súd uvádza :

Podľa § 274 ods. 4 Trestného poriadku záverečné reči môže predseda senátu prerušiť len vtedy, keď vybočujú zrejme z rámca prejednávanej veci. V danom prípade bola záverečná reč samosudcom prerušená iba z dôvodu uvedeného v cit. ustanovení, o čom svedčí zvukový záznam a jeho prepis z hlavného pojednávania (č. l. 361), t. z. v žiadnom prípade nedošlo u obžalovaného A. G. k zásadnému porušeniu práva na obhajobu.

Obžalovaní ďalej navrhovali znalecké posúdenie vlastných výpovedí a výpovedí svedkov (neuviedli, ktorých) z hľadiska ich dôveryhodnosti.

Ak sú na objasnenie skutočností dôležitej pre trestné konanie potrebné odborné znalosti, vyžiada orgán činný v trestnom konaní a v konaní pred súdom predseda senátu odborné vyjadrenie (§ 141 ods. 1 Trestného poriadku) resp. ak takýto postup nie je postačujúci, nariadi znalecké dokazovanie (§ 142 ods. 1 Trestného poriadku).

Podľa § 148 Trestného poriadku duševný stav obvineného vyšetruje znalec z odboru psychiatrie. Duševný stav sa vyšetruje vtedy, ak skutočnosti zistené v priebehu dokazovania nasvedčujú tomu, že obvinený môže trpieť duševnou poruchou, ktorá by mohla vylučovať alebo znižovať jeho pričítanosť. V posudzovanej veci o takýto prípad nejde.

Podľa § 150 Trestného poriadku, ak sú závažné pochybnosti, či nie je u svedka, ktorého výpoveď je pre rozhodnutie obzvlášť dôležitá, podstatne znížená schopnosť správne vnímať alebo vypovedať, možno znalecky vyšetriť aj duševný stav svedka.

V posudzovanej veci tiež o takýto prípad nejde.

Všetky rozpory vo výpovediach, ktoré si samozrejme s odstupom času svedkovia nemohli presne pamätať, boli na hlavných pojednávaniach odstraňované zákonným postupom (§ 264 Trestného

poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že napadnutý rozsudok netrpí žiadnou právnou chybou, v ktorej obžalovaní videli nesprávne právne posúdenie skutku (podľa nich predmetný trestný čin nespáchali, a preto mali byť spod obžaloby oslobodení). Spáchaný skutok vykazuje všetky zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu - prečinu podplácania (v bode 1, podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona), nakoľko obžalovaný D. R. inému v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo sľúbil úplatok, pričom čin spáchal závažnejším spôsobom konania na viacerých osobách. Obžalovaní H. P. a A. G. spáchali prečin podplácania (v bode 2, podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 ods. 1 Trestného zákona) spoločným konaním inému v súvislosti s obstaraním vecí všeobecného záujmu priamo prisľúbili úplatok.

Objektom tohto trestného činu je záujem na riadnom, nestrannom, nezištnom a zákonnom obstarávaní vecí všeobecného záujmu, teda na ochrane čistoty verejného života.

K námietke obžalovaných o neoprávnenej výhode, najvyšší súd konštatuje, že ponúknuť neoprávnenú výhodu znamená výslovne alebo konkludentným spôsobom prejaviť ochotu poskytnúť neoprávnenú výhodu preto, aby bolo vyhovené požiadavke páchatel'a. Ponuka môže byť formulovaná tak, že k jej plneniu môže dôjsť buď pred, alebo po obstaraní vecí všeobecného záujmu.

Páchateľ musí sledovať zámer, aby adresát obstaral vec všeobecného záujmu za úplatok, ktorý mu poskytol, ponúkol alebo sľúbil adresátovi alebo kvôli jeho pričineniu tretej osobe. Subjektom tohto trestného činu môže byť ktokoľvek (všeobecný subjekt).

Úplatkom je neoprávnená výhoda spočívajúca v priamom majetkovom obohatení alebo inom zvýhodnení, ktoré sa má dostať podplácanej osobe alebo s jej súhlasom inej osobe a na ktorý nemá nárok. Z hľadiska naplnenia tohto znaku nie je rozhodujúca výška úplatku.

Z hľadiska subjektívnej stránky sa vyžaduje úmyselné zavinenie, pričom páchatel' svojím konaním realizuje zámer dosiahnuť pre seba alebo iného zvýhodnenie v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu.

Pokiaľ ide o výrok o treste, prvostupňový súd zohľadnil pri ukladaní trestu všetky skutočnosti uvedené v § 34 Trestného zákona s poukazom na to, že trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Obžalovanému R. potom ukladal trest v zákonom ustanovenej trestnej sadzbe, ktorá je v tomto prípade v rozpätí od 2 do 5 rokov. Prihliadol pritom na poľahčujúcu okolnosť uvedenú v § 36 písm. j/ Trestného zákona, že obžalovaný viedol pred spáchaním trestného činu riadny život a uložil mu trest odňatia slobody vo výmere dva roky s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu tri roky. Obžalovaným H. P. a A. G. ukladal trest v zákonom ustanovenej trestnej sadzbe (od 6 mesiacov do 3 rokov) a uložil im trest odňatia slobody s prihliadnutím na poľahčujúcu okolnosť uvedenú v § 36 písm. j/ Trestného zákona vo výmere 6 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu jeden rok.

Takto uložené tresty aj najvyšší súd považuje za zákonné a správne z hľadiska naplnenia individuálnej a generálnej prevencie.

Na základe uvedeného najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.